

Egy thriller-író meséi “híveinek”

Interjú Michael Mansfielddel, a Falánkság alkotójával

„Az idelátogató turisták rémülten újságolták, hogy több szétmarcangolt állattetem hever a környék erdeiben. Megvizsgáltattam őket állatorvossal, mert azt hittem esetleg veszett ragadozó műve. De... mint kiderült, a harapások nem állattól származtak. Egy ember műve volt ez. És nem egy rohadt késsel. Foggal, körrömmel, barátom. Csapdába ejtette a kóbor állatokat, aztán megnyúzta őket és ott helyben, nyersen evett belőlük.” Ezek a gondolatok Michael Mansfield Falánkság című thrilleréből származnak. Bár régi vágyam volt, hogy mohón nekiszegezzem egy thriller írónak a bennem feszülő kérdéseket, mégis amikor a találkozásunkra gondoltam különös érzés kerített hatalmába. Kettesben leszek a borzongás megalkotójával?! Az interjú egyeztetésekor egyetlen reményem maradt; csak nehogy a lakását, vagy netán egy erdőt javasoljon helyszínül...

- Valami olyasmivel fűszerezi a misztikus thrillert, a horror irodalmat, ami túlmegy a műfaji kereteken. Elsősorban a vallásos motívumokra gondolok, amiktől igazán érdekessé válnak az írásai. De hogyan is nélkülözhetnék regényei a vallást, hiszen Ön hosszú időn át lelkes feladatokat látott el?
- A gyermekkoromat erősen vallásos közegben éltem, ami mára sem igen változott. Hívó vagyok, s a mindennapjaimat ez határozza meg. Számomra mindez nagy jelentőséggel bír és egy nagyon intenzív lelki töltettel jár együtt, ami különös erőt ad a hétköznapi életben. A műveimet valóban áthatják a vallásos motívumok, a

Biblia különféle lényei: a sátán, a démonok és a kísértetek. És hogy hogyan fér össze egy hívő ember lelkével a misztikum világa? Nagyon egyszerű; ezeket a lényeket éppen a Bibliában találhatjuk meg. Példának okáért Isten ellenfele, s egyben az emberiség legnagyobb ellensége éppen a Sátán. Aki gyakorolja a vallást, tisztában van azzal, hogy miféle misztikus lények szerepelhetnek az emberi létben. Más írók műveikhez képest talán előnynek számít, hogy Mansfield teljes hittel ír ezekről a dolgokról, hiszen hosszú éveken át erről mesélt a híveknek.

- A Falánkság utolsó soraiban „találtam” egy árulkodó mondatot: „a seriff lelkének fájdalmát kizárólag a barátja jelenléte képes orvosolni.” A misztikus irodalom területén ritkán találkozunk ilyen jellegű emóciókkal. Az őszinte emberi kapcsolatok, a mély barátságok fontosak Önnek?
- Örök idealista vagyok ezen a téren is. Keresem a tökéleteset minden kapcsolatomban, legyen szó barátságról, munkáról vagy akár a szerelemről. Az élet számomra nehezen elképzelhető ezek nélkül a kapcsolatok nélkül. Azonban be kell látnom, hogy egyre kevesebb az érdek nélküli viszony - manapság szinte minden a haszon mentén szerveződik s ezáltal meglehetősen gyermeki vágyak

Michael Mansfield Nemere Istvánnal dedikál

bizonyul tiszta és őszinte viszonyokat kiépíteni.

- A csavarok mellett, egy éles társadalombírálat is érődik a regényeiben, a novelláiban egyaránt.

- Hogy hogyan fér bele a társadalombírálat ebbe a műfajba? Számomra rendkívül fontos a hitelesség, ezt szeretném hangsúlyozni a Mansfield-művekben. Éppen ezért nem pusztán a kaszabolást és a direkt dolgokat mutatom be, hanem annak a háttérét is, a dimenzióit. Szeretném megmutatni, hogy milyen élmények hatására, hogyan jut el az ember arra a bizonyos pontra, amikor önmagából kivetkőzve, már nem az emberi arcát mutatja. Aki erre nem képes, az - szerintem - nem tudja hitelesen közreadni a műveit az olvasóknak. Én arra törekszem, hogy helyzeteket, személyeket - akár - bonyolult jellemeket is bemutassak és ha szükségét látom, esetenként társadalomkritikát is megfogalmazok. Nem szégyellem kimondani, hogy ponyvaíró vagyok, a szórakoztató irodalom területén alkotok. Ezért hát nagyon mély és átütő mondanivalót nevétséges lenne elvárni ettől a műfajtól, de az tény, hogy bele tudok csempészni bizonyos erkölcsi konklúziókat a történeteimbe. Akár egy Észak-Amerikában játszódó misztikus történetbe.

- Műveiben tisztelettel és rajongással beszél az indiánokról. Így fogalmaz: „sokkal mélyebb szellemi kivételések között élnek a mindennapjaikat.” Vonzódik a civilizáció által érintetlenül hagyott kultúrákhoz?

- Én nagyon-nagyon vonzódok az észak-amerikai indián kultúrához, ami több dologgal magyarázható. Már gyermekkoromban az érdeklődésem középpontjában álltak ezek a különleges emberek, felnőt koromra ezt a rajongás felváltotta a tisztelet. A civilizáció által érintetlen népek érzelmileg sokkal kiegyensúlyozottabbak nálunk, sokkal könnyebben látják meg a lényegét, ezért tiszteltem őket - különösen az észak-amerikai indiánokat. Szinte minden regényemben megjelennek, visszatérő motívumai írásaiknak. Amit én helytelennek látok az életben, azt valóban igyekszem belemutatni a regényeimbe. Teszem ezt akár úgy, hogy bemutatok általam példaértékűnek tartott kultúrákat.
- És mi az, amit helytelennek lát az életben - akár mint moralizáló hívő?
- A legnagyobb problémának a mai világban a pénzközpontúságot látom. „Minden rossznak a gyökere a pénz szerelme” - ezt olvashatjuk találoan a Bibliában. Ezt látom az emberiség vesztének és ezt szó szerint értelmezem. Ez a mondat nagyon benne van a fülemben; mert úton-útfélen azt tapasztalom, hogy a pénz egyszerűen megrontja az embert, kifordítja önmagából, iriggyé és mohóvá teszi, rányomja bélyegét kapcsolataira. Meg kell nézni, hogy kik a főhősök a könyveimben: a tiszta érzésű, mély hittel bíró emberek, akik képesek meglátni olyan dolgokat, amiket sokan a nagy rohanás, a mohó pénzszerzés közepete már nem vesznek észre. Őket „mint jó példát” igyekszem bemutatni a könyveimben, akik élete az értékek, és az erények mentén szerveződik, nem tolódtak el az árnyok. Itt megint csak visszatérünk a primitív törzsekhez, a természet közelségében élő népekhez. Nyilvánvalóan nem azt mondom, hogy meg kell vonnunk magunktól minden földi jót - ezt én sem teszem, próbá-

Michael Mansfield Kégl Ildikóval

lom a magam módján élvezni az életet – de nem szabad megfélekedezni arról, hogy minden embernek küldetése van. Az a legszomorúbb és legértelmetlenebb, ha úgy élünk le egy életet, hogy nem találjuk meg a választ arra a kérdésre; mi végre születünk a Földre. Ehhez azonban az a legfontosabb, hogy képesek legyünk meglátni az élet valódi értékeit. Széchenyi szavaival élve, ezért kellene sokkal inkább „kiművelt emberfőknek” lennünk. Hogy lásuk – akár már egészen fiatalon – hogy hol a helyünk a világban, melyek a valódi értékek. Ezért is próbálom a regényeimbe meghívni azokat a főhősöket, akik a történet folytán vagy mindvégig világosan látják vagy egyszer csak ráébrednek arra, hogy mik ezek a dolgok. Annál csodálatosabb dolog ugyanis nincs az életben, hogy megtaláld a küldetésed lényegét.

– Megfigyeltem, hogy alkotásaidban többnyire feloldozást nyer a bűnös és kap még egy esélyt az új-rakezdéshez. A hit alapelemére épít; a megbocsátásra. Még a Falánkság Bobja is feloldozást nyert, miután jó étvággal elfogyasztotta édesanyja és nővére húsát... Tudatos ez a feloldozás?

– Amikor az említett szituációt megírtam, akkor nem gondoltam volna, hogy egyszer majd jön egy újságíró, aki filozófiai magasságokba röpíti a történetemet. Még csak nem is reméltem, hogy ilyen hatást is kiválthat a művem, de való igaz, hogy a vallásos éneket nem tudom elnyomni, amikor papírra vetem a történeteimet. Ezért még az is lehet, hogy akaratlanul, látens módon tör elő belőlem mindez. Tudatosan azonban arra a bizonyos csavarra, a Falánkság csattanójára törekedtem; mert hát akárhogy is megbocsátunk Bognak és hiszünk az ő jó útra térésében az utolsó sorok mégiscsak azt példázzák, hogy ezt hiába tesszük. Bob ugyanis a kórházi kezelések ellenére sem változik; meg-

eszi a kutyát... és kezdődik minden előlről. Ez inkább lehetőség a játékra az Olvasóval, mintsem feloldozás.

– Bob tehát egy szerencsétlen, beteg kisfiú, akinek az agyát megfertőzte valami vírus vagy „ab ovo” egy pszichopata?

– Ezt döntse el az Olvasó...

– A tájleírása rendkívül magával ragadó – meggyőződésem, hogy ilyen átéléssel és szeretettel írni a természetéről, csak egy lelkes természetbúvár képes. Eltaláltam?

– Teljesen így van, jó a meglátása. Szinte minden hétvégét túrázással töltök, ez életem részévé vált. Azt gondolom, hogy legalább egyetlen nap adasson meg a hétből arra, hogy tiszteljem a természetet és persze megmozgassam magam kissé. Valójában a természet nekem gyakorlati előnyököt is ad; hiszen a városban nem lehet kikapcsolódni, ihletet nyerni. Előfordult olyan is, hogy egyszerűen nem tudtam jó befejezést találni a regényemnek, aztán amint kimentem az erdőbe abban a pillanatban elkezdett motoszkálni bennem a megoldás. Természetesen alig vártam, hogy hazaérjek és megírom a történet csattanóját. Egyébiránt pedig a szépség, az esztétikum – ami számomra szintén nagyon fontos – talán a természetben fogható meg leginkább.

– Térjünk vissza az irodalomhoz: kacérkodik más műfajjal is?

– A krimi műfaja közel áll hozzám, bár az olyan író számára, akit elkényeztetett a misztikus irodalom – ahol akár egy szellem is megoldhatja a problémákat – annak a büntetőjog megoldását keresni rendkívül száraz, unalmas terep lenne. Ennek ellenére úgy érzem, meg fogok próbálkozni a krimivel, esetleg némileg átlépem a műfaji határokat. Mellesleg ennek az országnak, amiben élünk csodálatos történelme van, ezért aztán kacérkodom még a történelmi regényírással is. Ideje lenne jó minőségű filmeket és könyveket készíteni

a saját múltunkról, éppen elég színes és gazdag hozzá hazánk történelme. Jómagam éppen most folytatok tárgyalásokat egy római kori, hazai helyszínen játszódó, misztikus történelmi regényem megjelentetéséről.

– Az Ön hősei nem akarnak közelebb jönni Magyarországhoz?

– Minden kezdő thriller író az Egyesült Államokat szúrja ki magának, mint ennek a műfajnak a hazáját. Nekem azonban ehhez még hozzájárul az említett észak-amerikai indiánokhoz való ragaszkodásom és ők köztudottan itt élnek. Továbbá az is egy szempont, hogy Amerika nagyon nagy, és egy ekkora országban sok vérfagyasztó dolog történhet. De hogy válaszoljak a kérdésére A Pad című misztikus írásom – ami már a sátánizmus felé kacsingat – Londonban játszódik. Ez ugye közelebb van Magyarországhoz...

Az előbb említett történelmi regényem, az Aquinum farkasa című, pedig már annyira közel jött hazánkhoz, hogy a római kori Aquinum területére kalauzolja az olvasót. Ebbe két ambivalens szereplőt helyezek bele; egy kelta szolgálfiút és egy római arisztokrata hölgyet, illetve az ő szerelmüket és természetesen drámájukat.

– Michael Mansfield másik énjével szembesülhetünk az említett könyvben; szerelmi történetet ír, húscafatok és borzongás nélkül?

– Hát húscafatok nélkül, az igaz, de nem misztikus csattanó nélkül. Na és persze szorongás és dráma is akad benne bőven, hiszen mégiscsak történelmi thrillerről van szó.

– Ön két éve megalapított egy fiatal tehetségeknek otthont adó irodalmi kört, melynek védnöke Nemere István. Mi volt ezzel a céljuk?

– Az a cél, hogy összefogjuk a fiatal tehetségeket, elsősorban a misztikus irodalom területén alkotókat. Továbbá, hogy népszerűsítsük ezt a Magyarországon méltatlanul elhanyagolt műfajt.

■ kégl ildikó